

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 207/2025-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV/7/2021 z 10. októbra 2023 a jeho postupu takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj základných práv podľa čl. 47 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2, 3, 4 a 6 ústavy, základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 37 ods. 1, 2 a 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 2, 3 a 6 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3. písm. a), b), c), d), čl. 7 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1TdoV/7/2021 z 10. októbra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť. Taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o jeho ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T/14/2007 z 9. augusta 2016 v spojení s jeho opravným uznesením z 11. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok Špecializovaného trestného súdu“) uznaný za vinného

v bode 1 z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona; v bode 13 z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) a c) a ods. 3 Trestného zákona; v bode 17 z trestných činov poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. júla 2005, vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona a výtržníctva podľa § 202 ods. 1 a 2 Trestného zákona; v bode 18 z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. júla 2005 a v bode 20 z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. i), j) Trestného zákona a trestných činov ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona, nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a) a ods. 5 Trestného zákona a poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného do 1. júla 2005, za čo mu Špecializovaný trestný súd uložil úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov.

3. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4To/1/2017 z 11. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu vo výroku o vine vo vzťahu k skutkom v bode 1 a v bode 18, a tým aj vo výrokoch o treste uloženom sťažovateľovi. Sťažovateľa v bode 1 uznal za vinného z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a sťažovateľovi uložil úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 24 a pol roka.

4. Napadnutým uznesením bolo dovolanie sťažovateľa podané proti rozsudku najvyššieho súdu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že najvyšší súd sa meritórne nevysporiadal s jeho argumentáciou o nesprávnej právnej kvalifikácii skutku vraždy [REDAKOVANÉ] (skutok 20). Nie je možné súhlasiť s názorom najvyššieho súdu, že ide o prekážku rozhodnutej veci pre uplatnenie tejto námietky už v predošlom dovolaní, pretože Trestný poriadok umožňuje podanie dovolania aj opakovane a zároveň nevyklučuje podania dovolania aj z tých istých dôvodov. Navyše, v rozhodnutí o predošlom dovolaní sa najvyšší súd v skutočnosti s tou námietkou nevysporiadal.

6. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal ani s jeho námietkou nesprávnej právnej kvalifikácie skutku lúpežného prepadu (skutok 13), pri ktorom sťažovateľ v skutočnosti nevedel, že iný páchatel mal pri sebe zbraň a že mal úmysel ju použiť.

7. Sťažovateľ napokon namieta, že z konania a rozhodovania v jeho veci mal byť vylúčený člen odvolacieho senátu, sudca JUDr. Štefan Harabin. Označený sudca sa mal verejne vyjadrovať na adresu spoluobvineného. Najvyšší súd nemohol podľa sťažovateľa objektívne rozhodnúť o nezaujatosti označeného bez dôkazov, ktoré sťažovateľ navrhol zabezpečiť – prepisy vyjadrení označeného sudcu pre médiá.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením vydaným v rámci dovolacieho konania v jeho trestnej veci, v ktorej bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 24 a pol roka.

9. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta nezaobranie sa jeho námietkami nesprávneho právneho posúdenia rôznych skutkov a nedostatočné preskúmanie jeho námietky zaujatosti člena odvolacieho senátu, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a v nadväznosti na uvedené aj k porušeniu ďalších označených práv sťažovateľa, namietané porušenie ktorých nie je v ústavnej sťažnosti osobitne zdôvodnené.

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

12. Najvyšší súd k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nesprávnej kvalifikácie skutku vraždy [REDAKOVANÉ] (uznanie viny sťažovateľa aj z pokusu trestného činu vraždy, priznanie kvalifikačného momentu spáchania trestného činu pokusu vraždy ako člen organizovanej skupiny a priznanie kvalifikačného momentu spáchania trestného činu pokusu vraždy z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky) uviedol, že jej vecnému prieskumu bráni tzv. prekážka veci rozsúdenej, keďže sťažovateľ rovnakú námietku uplatnil už v konaní o jeho prvom dovolaní (uznesenie sp. zn. I TdoV 8/2018 zo 7. júna 2021). V tomto smere doplnil, že aj keď Trestný poriadok nedokonalosťou svojej úpravy umožňuje osobe, ktorej dovolanie bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, podať v zákonnej lehote ďalšie dovolanie proti tomu istému rozhodnutiu, takýto dovolateľ nemôže účinne vo svojom dovolaní recyklovať námietky, ktoré boli predmetom jeho predchádzajúceho dovolacieho konania a s ktorými už raz „neuspel“, pretože dovolací súd nemôže preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť svojho skoršieho rozhodnutia, keďže proti nemu nie je opravný prostriedok prípustný (§ 392 ods. 2 Trestného poriadku; k tomu primerane rozhodnutie uverejnené v zbierke pod č. 51/2021).

13. K námietke sťažovateľa o nesprávnej kvalifikácii skutku lúpežného prepadu najvyšší súd upresnil, že sťažovateľ v podstate spochybňuje svoje zavinenie k použitiu zbrane [§ 234 ods. 2 písm. b) Trestného zákona] a smrti poškodeného [§ 234 ods. 3 Trestného zákona]. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že subjektívna stránka trestného činu predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Z formulácie inkriminovaného skutku okrem iného podľa najvyššieho súdu vyplynulo, že obvinení [REDAKOVANÉ] a sťažovateľ naplánovali lúpežné prepadnutie [REDAKOVANÉ] a že pôvodne sa predmetnej hotovosti v dispozícii poškodeného mal zmocniť obvinený [REDAKOVANÉ], avšak v dôsledku aktívnej obrany poškodeného – použitím strelnej zbrane – obvinený [REDAKOVANÉ] opätovoval streľbu a tá vyústila do smrti poškodeného, pričom hotovosti sa v priebehu uvedeného konfliktu napokon zmocnil sťažovateľ. Obvinený [REDAKOVANÉ] podľa takto ustálených skutkových zistení musel vystúpiť z vozidla (na ktorom sa spoločne so sťažovateľom dopravili na miesto činu) už so samopalom. Sťažovateľ sa pritom nijako nedištancoval z účasti na tejto trestnej činnosti ani po tom, čo medzi [REDAKOVANÉ] a poškodeným začala prestrelka, ba práve naopak, túto situáciu využil na zmocnenie sa cudzej veci. Takto popísané zistenia podľa najvyššieho súdu nijako nenasvedčujú záveru o vybočení [REDAKOVANÉ] z vopred dohodnutého priebehu skutkového deja a hoci smrť poškodeného pôvodne nemusela a ani nebola cieľená, sťažovateľ musel byť prinajmenšom uzročený s takýmto následkom od chvíle, keď obvinený [REDAKOVANÉ] vystúpil z vozidla so strelnou zbraňou, resp. najneskôr, keď započul streľbu. Najvyšší súd tak dospel k záveru, že uvedené kvalifikačné momenty predmetného skutku teda sťažovateľ naplnil vo forme nepriameho (eventuálneho) úmyslu podľa § 4 písm. b) Trestného zákona.

14. K poslednej námietke sťažovateľa uplatnenej v ústavnej sťažnosti, a to zaujatosti sudcu JUDr. Štefana Harabina, člena odvolacieho senátu, najvyšší súd v prvom rade konštatoval, že výroky označeného sudcu sa mali týkať iného spoluobvineného, nie samotného sťažovateľa. Opodstatnenosť vylúčenia označeného sudcu vo vzťahu k sťažovateľovi by nastala iba vtedy, ak by bolo možné konštatovať taký pomer sudcu k samotnej veci, ktorý by zakladal jeho vylúčenie. Za takýto dôvod nemožno podľa najvyššieho súdu považovať skutočnosť, že označený sudca z pozície osoby oprávnenej iniciovať disciplinárne konanie podal disciplinárny návrh proti sudcovi, ktorý bol pôvodne činný v danej veci. Na uvedenom nič nemení, že dôvodom podania takéhoto disciplinárneho návrhu malo byť, resp. bolo porušenie povinnosti sudcu v súvislosti s jeho (ne)konaním v predmetnej veci. Čo sa týka výrokov, ktoré mal označený sudca vysloviť, sťažovateľ podľa najvyššieho súdu ich existenciu nijako nepreukázal, pričom ani z toho, ako ich sám interpretoval, nevyplývalo, že by dotknutý sudca mal prechovávať pozitívny či negatívny vzťah k niektorej z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku či k veci samotnej, a to vrátane porušenia prezumpcie neviny obvineného [REDAKOVANÉ]. Vyjadrenie sudcu JUDr. Štefana Harabina, ktoré sťažovateľ predostrel, nebolo podľa najvyššieho súdu namierené proti obvinenému [REDAKOVANÉ], ale bolo urobené iba v kontexte disciplinárneho návrhu, ktorého skutkové pozadie dotknutý sudca (v tom čase predseda súdu) verejne prezentoval – narušenie dobrej povesti súdnictva z dôvodu zavineného porušenia povinnosti sudcu (nekonanie, pozn.), ktoré vyústilo do prepustenia neprávoplatne odsúdenej osoby na doživotie z väzby.

15. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že všetkým relevantným námietkam sťažovateľa bola zo strany najvyššieho súdu venovaná primeraná a dostatočná pozornosť. Najvyšší súd

v napadnutom uznesení ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom sťažovateľovi objasnil nemožnosť opätovného meritórneho prieskumu už skôr uplatnenej dovolacej námietky, ako aj existenciu nepriameho úmyslu sťažovateľa vo vzťahu k skutku lúpežného prepadu. Najvyšší súd taktiež primeraným spôsobom vysvetlil nedostatočnosť argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k spochybneniu nezaujatosti člena odvolacieho senátu. V tomto smere ústavný súd dopĺňa, že najvyšší súd sa námietke sťažovateľa venoval v rozsahu sťažovateľovej interpretácie výrokov sudcu JUDr. Štefana Harabina, teda nad rámec toho, v akom rozsahu ich vyslovenie zo strany označeného sudcu sťažovateľ preukázal (pozri bod 7 tohto uznesenia).

16. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na formuláciu námietky sťažovateľa v zmysle, že „nemôže byť spochybnené-vylúčené, že sudca JUDr. Štefan Harabin sa mohol chcieť neskôr zapáčiť verejnosti“ odsúdením sťažovateľa. K uvedenému je potrebné ozrejmiť, že v prípade subjektívneho trestu nestrannosti sa nestrannosť sudcu musí predpokladať, pokiaľ nie je preukázaný opak (rozsudok Wettstein proti Švajčiarsku z 21. 12. 2000, sťažnosť č. 33958/96, bod 43). Sťažovateľ pred najvyšším súdom a následne pred ústavným súdom predniesol isté vlastné hypotézy a v podstate sa domáhal, aby bola zo strany súdu preukázaná nezaujatosť označeného sudcu. Uvedené však nemá oporu v právnej úprave a ani v príslušnej judikatúre.

17. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dôvody uplatnené v ústavnej sťažnosti v spojení so skutkovými okolnosťami veci nasvedčujú záveru o nedostatku príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením, resp. postupom najvyššieho súdu a obsahom namietaných práv, čo by v prípade vecného posudzovania ústavnej sťažnosti viedlo k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov jej zjavnej neopodstatnenosti zakladá dôvod na záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, čo vedie ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu